

LXI.

Betræknig

over

Statsrevisorernes Beretning om Statsregnskabet for Finantsaaret 1850—1851, og deres Indstillinger til Beslutninger af Rigsdagen desangaaende.

(Afgiven af Folkethingets Udvalg.)

Idet Udvalget skal afgive Betæknig over Statsregnskabet for 1850—51, maa det beklage, at denne Sag først er kommen i dets Hænder paa et langt fremrykket Punct af Rigsdagssessionen; det har derfor maattet vælge imellem, enten at gjøre Statsrevisorernes Beretning til Gjenstand for en mindre detailleret Behandling, eller ogsaa at udsætte sig for, at Sagen ikke kom til endelig Behandling i denne Session. Det Sidste er forekommet Udvalget saa mislikt, at det har troet at maatte fremstjynde Sagens Behandling, selv om denne derved blev mindre detailleret.

Det første Punct, hvorpaa det skal tillade sig at henlede Opmærksomheden, er Thingets Stilling med Hensyn til Regnskabets Afgjørelse. Denne er begrundet i Grundlovens § 53, som bestemmer, at Statsrevisorerne skulle paasee, at samtlige Statens Indtagter ere blevne opførte i det aarlige Statsregnskab, at ingen Udgift udenfor Finantsloven har fundet Sted, og at det aarlige Statsregnskab derefter forelægges Rigsdagen, som med Hensyn til samme „tager Beslutning.“ Denne Bestemmelse kunne vi ikke fortolke paa anden Maade, end at den endelige Afgjørelse af Regnskabet tilhører Rigsdagen, hvilken, hvis fornødent gjøres, vil have at benytte sig af de Midler, som Grundloven stiller til dens Raadighed for at see dens Beslutninger om Antegnelserne ved det afslagne Regnskab fyldestgjorte.

De fleste Antegnelser angaae Poster, som ikke have Hjemmel i Finantsloven.

Spørgsmaalet er her: Hvorledes skal Thinget stille sig ligeoverfor saadanne Udgifter? Grundlovens § 52 bestemmer, at ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven. Det kunde saaledes synes, at enhver Overstridelse af denne maatte ansees som ulovhjemlet og kun kunde blive lovlig ved en ny Lov, og altsaa maatte afgjøres ved en Tillægsbevillingslov. Udvalget kan dog ikke tiltræde en saadan Anskuelse. Betydningen af den regnskabsbestuttende Myndighed, som Grundloven giver Rigsdagen, synes nødvendigvis at være den, at Rigsdagen derved bemyndiges til ved en senere Villigelse af en af Regjeringen foresat Udgift at give denne den i Finantsloven manglende Hjemmel. De Beslutninger i denne Retning, som ere oversendte fra Landsthinget, ere ikke alle affattede i de samme Udtryk; snart bruges Ordet „billiges“, snart „passerer“, undertiden „passerer for denne Gang“. Disse forskjellige Udtryk synes ikke at være anvendte med en fuldstændig Consequens; men, da man for Tiden neppe kan tillægge Udvalget imellem dem nogen særdeles stor Betydning, finder Udvalget ingen Anledning til at foreslaae Afgørelser herfra.

Efter disse almindelige Bemærkninger skal Udvalget gaae over til de enkelte Beslutninger; det har i det Hele taget kunnet slutte sig baade til Beslutningerne og deres Motivering, og kan derfor forsaavidt slutte sig til den af Landsthingets Udvalg afgivne Betæknig. I enkelte Puncter har dette dog ikke været Til-